

Den förlösta Blodscoppens.

Den 17de Maj 1854.

af L. Popelius

Nu flåtas våren åter sin gröna blomsterkrans
och klär det vida ständ i oatter och i glans.
Har kommen i från hafvet med våd och afvermas
O främlingar, att flåcka vår fjöna var rött blod?

I mån af södern, veten i väl hvad våren är,
för dessa morderländer, för dessa fjerranfrid?
— Uppståndelsen och lifvet ur långa vinterns mår!
Och nu, när lifvet vandras, — höf bringer af död?

I Englands fult föner! för det, ett land är rikt
och kallas hafvet artonnins i år ingen likt
På gånst, så fjerran stutet i morderis, som vårt.
Så sen, för cosa bläckas nu bredes ut den fränd

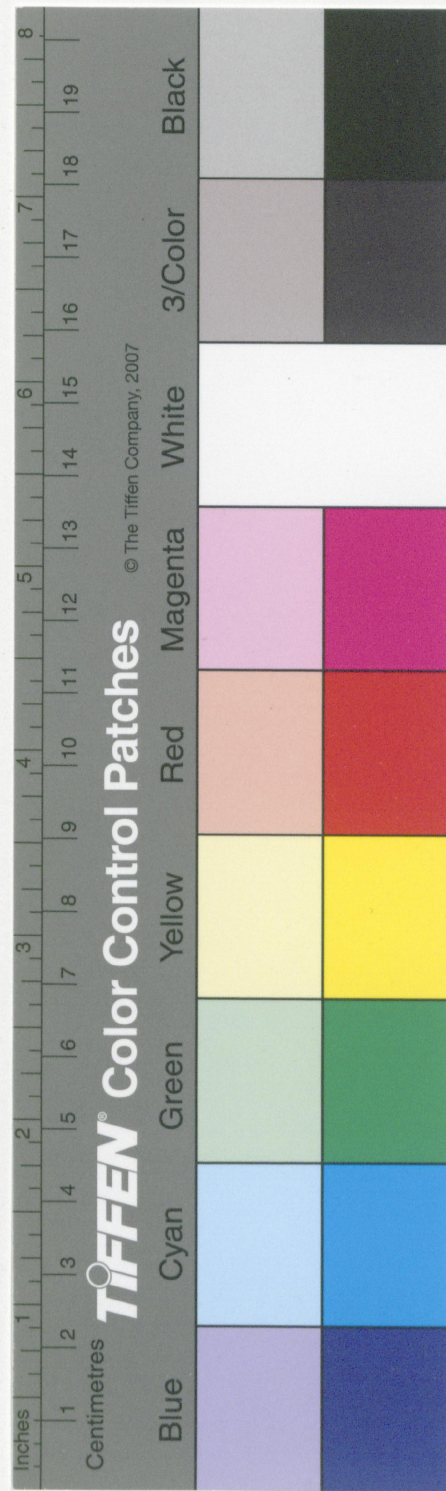
Den värlige den skina som är vårt fasteländ!
Dörftan i hafvets föner vålan, förtän i äv,
Her man en fränd kan älska, her man kan dö,
(för den)

O, vi ha vetat fordoms hvad kriget innebär.
I hela vida ständ en ena fläck i var,
Det i vårt blod har flutit och i vår aska stötats
af hjertan som förlädd, af tydors som förodd.

Men det är längesedan; vi hade nu det glömt.
Sen äro ha måder våra de forna grafar gömt
i blommar och blommar. Och i den nya tid
ha nya hjertan vikit i nya tydors frid.

Nu är hon spild ännu, den förlösta drappe blod,
På våra föders grafar och ser vår vägg stad.
Nu kastar vi tillbaka allt i den gamla lek;
På jorden vi i sviken hvad fordom ingen sikt. —

Brittanien vi priset för bragd och ägg och flit
trafalyg, Navarins genljöda ännu hit.
Kritikspeltets under och skakspels järefjäl
och helga biblars gåvor; — vi minnas allt så väl.

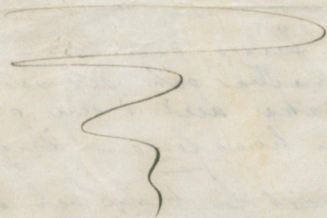
Men föres af det gamla och halta Albion
 När den Profetens ära och kristne bröders hån
 Enast Europas kornbod, som ofta mättat er
 I flungor brand och död, - att prise vi ej mer!
 Och när er flötur, rustad enast all verdens magt
 Medlätet sig att hetas i skarmhertig jast
 En världens handelsflagga, som ingen ferd spott
 - Kän af det rika England, det har ej ädelgjort.

Och när kongerer like, Strängens i vår bejd,
 Att taga utan misshand i hjälpa hamningsbejd,
 Af vår förstörda hämd, en ringa återtag
 - Då spildes den i en ringa återtag.

Då följdes hon ängst. Och Gud accedat för
 Kunnat denna första braggen färd kostat af och er!
 Det var ej vi som börjat den olycksdiga färd
 Och blottat utrens sköndhet och frönt och helg färd.

Vi vånda våra knuter, och för vårt land vi flars,
 Och tyngden af en blodskuld, den faller ej på oss.
 Och politikers trassel Europa, ihuckad,
 - Ännu, ännu har vi frögat, ty nu är förlorat ned.

Och ser för män af vädren, hvasthet våra frä
 Än edra flötur landva, slas fannad hjerta här
 Det gamla fincker hjertat, för Gud och Fosterland
 I trohet för vår flög och med vapen i vår hand.

För Krons Tidningar den 24 Maj 1864

